

o směnku depotní a že se její doplnění žírem na žalobce stalo bezprávně. Námitku nevyplacení valuty lze vznést jen, stalo-li se převzetí směnečného závazku za smluveného předpokladu nebo za podmínky výplaty valuty. To žalovaný netvrdil. Pro směnečný závazek, který jest založen podpisem, nemá význam, zda směnka byla podepsána z ochoty či z jiné pohnutky, an podpis z ochoty zakládá směnečný závazek právě tak jako podpis z jiného důvodu. Významnou byla by námitka dohody, že výstavce a remitent směnečný P. nedá směnku do oběhu, že zůstane jenom u něho v úschově, takže podle takovéto dohody měla býti směnka považována za rectasměnku ve smyslu § 13 sm. zák. Tuto námitku nepřevoditelnosti směnky, nebyl-li zákaz převodu pojat do samé směnky, mohl by vznést žalovaný jen, kdyby žalobce o úmluvě té věděl a uplatňoval tedy platnost převodu směnky na sebe listivě a nepoctivě (§ 87 a § 6 sm. zák.). Ale odvolací soud nezjistil, že nepřevoditelnost směnky byla smluvena, a vychází z pravého opaku, protože žádný svědek nepotvrdil, že směnka neměla býti dána do oběhu.

Čís. 10357.

Ministerstvo spravedlnosti jest oprávněno k návrhu podle § 42, druhý odstavec, j. n., byl-li cizinec tuzemským soudem právoplatně zbaven svéprávnosti. Tuzemské soudnictví jest ve věcech zbavení svéprávnosti cizozemců vyloučeno a nastupuje jen podpůrně v případech §§ 13 a 14 řádu o zbav. svépr.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1930, N I 169/30.)

K návrhu ministerstva spravedlnosti vyslovil Nejvyšší soud podle § 42, druhý odstavec, j. n. zmatečnost soudního řízení, provedeného u okresního soudu civilního pro Prahu-Jih o návrhu Zdenky V-ové, manželky ministerského úředníka v Praze XII., na zbavení svéprávnosti Františka P-a, bývalého řezníka, nyní bytem v Praze XII., v němž byl František P. usnesením ze dne 6. března 1929 úplně zbaven svéprávnosti, jakož i zmatečnost opatrovnického řízení, prováděného na podkladě onoho usnesení u téhož soudu.

Důvody:

Okresní soud civilní pro Prahu-Jih zbavil Františka P-a právoplatně úplně svéprávnosti pro duševní chorobu (sudičství) na návrh jeho neře Zdenky V-ové a vede nad ním opatrovnickví. Ministerstvo spravedlnosti navrhuje podle § 42 druhý odstavec j. n., aby byla vyslovena zmatečnost soudního řízení, protože bylo bezpečně zjištěno, že František P. přísluší domovským právem do Vídně a že jest tedy rakouským státním občanem. Již ve spisech o zbavení svéprávnosti i ve spisech opatrovnických jest uvedeno, že František P. má domovské právo ve Vídni, ale okresní soud nedbal této skutečnosti a nevyvodil z ní právní důsledky.

Podle § 13 (1) řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. jest přenechati zbavení svéprávnosti cizozemci onomu státu, jemuž cizozemec náleží. Důsledně obsahuje § 12 (4) téhož řádu i předpisy o příslušnosti tuzemských soudů ke zbavení svéprávnosti i onoho tuzemce, jenž nemá v tuzemsku trvalý pobyt. Jde o předpisy rázu donucovacího, vydané v souhlasu se zásadami mezinárodního práva soukromého, se zásadou personality, podle níž rozhodují o zbavení svéprávnosti úřady domovského státu. Pokud jest tato zásada prolomena z důvodů vhodnosti v druhé větě § 12 (4) řádu, netřeba v tomto případě zkoumati. Zásadou zůstává, že jest tuzemské soudnictví ve věcech zbavení svéprávnosti cizozemců vyloučeno a že nastupuje jen podpůrně v případech §§ 13 a 14 řádu. Jak vyplývá z § 13 (2), může býti návrh podán i u tuzemského soudu, má-li cizozemec v tuzemsku stálý pobyt (proto se v souzeném případě návrh Zdenky V-ové neodmítá a bude o něm dále jednati podle § 13 řádu), ale tuzemské soudy mají se zatím obmeziti jen na vyrozumění úřadů domovského státu a na potřebná zatímní opatření (sr. k tomu vysvětlivky k §§ 12 až 15 řádu, uveřejněné ve Věstníku min. sprav. z roku 1916 str. 255). Z řečeného plyne, že šlo o právní věc, která jest tuzemským zákonem (cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. a čsl. zákon ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n.) odňata tuzemskému soudnictví, takže byl tuzemský soud nezhojitelně nepřislušný (§ 42 první odstavec j. n.). Tato vada vyšla najevo teprve po právoplatně skončeném řízení o zbavení svéprávnosti (§ 42 druhý odstavec j. n.) a není tu v příčině důvodu zmatečnosti překážejícího a ještě závazného rozhodnutí téhož nebo jiného soudu (§ 42 třetí odstavec j. n.). Zbývá tedy již jen otázka, který tuzemský nejvyšší správní úřad jest povolán, by učinil u nejvyššího soudu návrh podle § 42 druhý odstavec j. n. Nemůže to býti jiný úřad, než ministerstvo spravedlnosti, protože jde o obor justiční a v tuzemsku není jiného nejvyššího správního úřadu, do jehož oboru by tato věc patřila.

Čís. 10358.

Zbavení svéprávnosti (cís. nař. ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Osoba zbavená svéprávnosti jest oprávněna podati do usnesení prvního soudu, jímž bylo vysloveno, že se zbavuje svéprávnosti, i odpor, i rekurs, třebaže se ten i onen opravný prostředek opírá o týž skutkový podklad.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1930, R II 407/30.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl částečně zbaven svéprávnosti, podal svéprávnosti zbavený odpor a rekurs. Rekursní soud odmítl odpor i rekurs pro nepřipustnost. Důvody: Svéprávnosti zbavený podal proti usnesení okresního soudu, jímž byl částečně zbaven svéprávnosti pro pijáctví, i odpor i rekurs a navrhl, by současně